

Apocalipsa 13

După unele traduceri Ioan a stătut pe nisipul mării, iar după altele, balaurul a stătut pe nisipul mării. Capitolul 13 este o continuare firească a ultimului verset din cap.12. și ne descrie războiul balaurului cu rămășița seminței femeii. În Apocalipsa, imaginile alternează unele după altele. Nu înseamnă că de-abia după eșecul nimicirii femeii din 12b a început procesul ridicării fiarei din mare. După eșecul nimicirii fiarei, mai degrabă începe acea prigoană de 42 de luni. Ridicarea fiarei este un proces complex și mai îndelungat care începe înainte de cele 42 de luni. În Apocalipsa 13 mai degrabă, lentila profetică se comută spre alt fenomen: războiul balaurului împotriva Bisericii. Acest război este intermediat de puterea politică. Atacul balaurului asupra Bisericii nu este direct și nemijlocit. El este mediat de forțele politice. Balaurul trudește contexte istorice prin care poate folosi autoritatea politică împotriva Bisericii. Dincolo de realitatea războiului spiritual permanent, el caută acea formă a unui război total în care autoritatea politică se implică direct în procesul distrugerii Bisericii. Acest fenomen este descris în primele capitole din Apocalipsa prin expresia: *scaunul de domnie al Satanei*. Acest scaun de domnie era în Pergam. Dar de ce tocmai în Pergam? Iată ce ne spune Apoc.2:12: *Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu, și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satan*. Se pare că atunci când duhurile întunericului pun stăpânire peste mințile liderilor politici pentru a genera prigoane directe și brutale împotriva creștinilor, acel spațiu devine locul unde locuiește Satana, unde își are scaunul său de domnie, unde stăpânirea sa asupra pământului și oamenilor și-a atins apogeul. Cel rău stăpânește întreaga lume, dar gradele sale de stăpânire asupra lumii sunt diferite. În unele zone geografice stăpânirea sa e mai puternică, în altele mai slabă. Apogeul stăpânirii sale se manifestă vizibil printr-un regim politic care luptă direct și brutal pentru desființarea creștinismului. Când nu are acest mecanism de partea lui, el folosește din plin împotriva credinței războiul spiritual, ispitele prosperității și succesului. Dar arma sa favorită după care tânjește este războiul direct și brutal împotriva creștinismului. El se trudește în dreptul fiecărei țări să transforme regimul politic într-unul anticreștin. Păcatele aceluia popor, inclusiv păcatele

Bisericii pot contribui la accelerarea procesului către un astfel de regim. O modalitate frecventă folosită de cel rău pentru a obține un regim anticreștin a fost cultul împăratului. Avem acest precedent descris în Daniel cap.6. Închinarea la împărat era considerată dovada loialității față de imperiu. Refuzul de a glorifica împăratul era dovada trădării imperiului. Liderii Pergamului au fost printre primii care au invitat Roma să se implice în afacerile Asiei Mici. Înainte de stăpânirea romană liderii locali erau venerați. După venirea stăpânirii romane, Pergamul a fost printre primele cetăți care au inițiat cultul imperial. Romanii aveau oroare față de zeificarea unui împărat în viață. Cultul Imperial a apărut în Imperiul Roman spontan din zona orientală a imperiului. Căci în tradițiile orientale era ceva firesc ca împăratul să fie zeificat pe când era încă în viață. În primă fază, împărații romani au refuzat oficial închinarea ce li se aducea în zona orientală a imperiului, ca apoi să agreeze ideea și ca unii dintre ei să se declare ei înșiși dumnezei în viață și să introducă și să impună cultul imperial în tot imperiul. Roma, prin trecutul ei avea oroare față de regalitate și despotism. De aceea, sute de ani a funcționat ca o Republică. Odată cu Octavian Augustus s-a statornicit dictatura, dar nu a fost una pe față, ci una mascată. Senatul a continuat să funcționeze până la prăbușirea Imperiului. Dacă romanii aveau oroare față de despotism, cu atât mai mult nu suportau ideea zeificării împăratului. Dar Imperiul s-a extins spre Orient. Nu doar Vestul a influențat Est-ul, ci și Est-ul a influențat Vest-ul. Și una din influențele clare a fost materializată tocmai prin introducerea cultului imperial. Or Pergamul a fost una din primele cetăți care au făcut acest pas. Și după scrierea apocalipsei s-a mai construit în Pergam un mare templu închinat împăratului. Drept dovadă că în Pergam cultul împăratului era foarte răspândit. Poate și din această pricină Pergamul este numit scaunul de domnie al Satanei. A fost un loc-cheie unde politicul a fost zeificat pentru ca creștinii să poate fi prigonii și a fost un loc-cheie care a dus la răspândirea cultului imperial (și implicit a prigoanelor anticreștine) în tot imperiul. În capitolul 13 ni se va descrie de fapt acest fenomen: zeificarea autorității politice care duce inevitabil la prigonirea creștinilor. Reținem și acest aspect: mișcarea dinspre Vest spre Est. Vestul-autoritate politică, rațională, disprețuind despotismul și zeificările orientale. Dar înglobarea Estului de către Vest nu duce schimbarea Estului după chipul și asemănarea Vestului. Mai degrabă se produce o combinație între cele două, amândouă influențându-se reciproc. Estul

își aduce contribuția sa consistentă în transformarea republicii în dictatură și în introducerea cultului imperial.

Revenim la prima fiară din Apocalipsa 13. Știm că este vorba despre o stăpânire politică, despre un împărat și o împărăție, despre un împărat și imperiul său. Limbajul fiarelor este preluat din cartea Daniel. În Daniel 7, se ridică din mare 4 fiare. Fiecare fiară este o împărăție care este mai degrabă un imperiu decât o țară. Daniel are în vedere Imperiul Babilonian, Persan și cel Grec (în diferitele sale faze care ar putea include și stăpânirea romană). Deci ideea de fiară trebuie să o asociem cu un imperiu și nu doar cu o țară puternică. Elementele care descriu fiara din Apocalipsa ne vor confirma că este vorba de un Imperiu (de exemplu cei 10 împărați care dau fiarei puterea și stăpânirea lor). Dar pentru că pasajul din Apocalipsa 13:1-2 se inspiră din cartea Daniel, este necesar să ne întoarcem în Daniel cap.7:

1. În anul întâi al lui Belșatar, împăratul Babilonului, Daniel a visat un vis și a avut vedenii în mintea lui, pe când era în pat. În urmă a scris visul și a istorisit lucrurile de căpetenie.
2. Daniel a început și a zis: „În vedenia mea de noapte am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit **pe Marea cea Mare**.
3. Și **patru fiare** mari au ieșit **din mare**, deosebite una de alta.
4. Cea dintâi semăna cu **un leu și avea aripi de vultur**. M-am uitat la ea, până în clipa când i s-au smuls aripile; și, sculându-se de pe pământ, a stat drept în picioare ca un om și i s-a dat o inimă de om.
5. Și iată că o a doua fiară era ca **un urs** și stătea într-o rână; avea trei coaste în gură între dinți; și i s-a zis: „Scoală-te și mănâncă multă carne!”
6. După aceea m-am uitat mai departe și iată o alta ca **un pardos, care avea pe spate patru aripi ca o pasăre**; fiara aceasta avea și **patru capete** și i s-a dat stăpânire.
7. După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte și iată că era **o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mânca, sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte și avea zece coarne**.
8. M-am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că **un alt corn mic** a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi

ca ochii de om și o gură care vorbea cu trufie.

9. Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile lui ca un foc aprins.

10. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.

11. Eu mă uitam mereu, din pricina cuvintelor pline de trufie pe care le rostea cornul acela: m-am uitat până când fiara a fost ucisă, și trupul ei a fost nimic și aruncat în foc ca să fie ars.

12. ***Și celelalte fiare au fost dezbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieții*** până la o vreme și un ceas anumit.

13. M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui.

14. I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-l slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.

15. Eu, Daniel, m-am tulburat cu duhul, și vedeniile din capul meu m-au înspăimântat.

16. M-am apropiat de unul din cei ce stăteau acolo și l-am rugat să-mi dea lămuriri temeinice cu privire la toate aceste lucruri. El mi-a vorbit și mi le-a tâlcuit astfel:

17. „Aceste patru fiare mari sunt **patru împărați care se vor ridica pe pământ.**

18. Dar sfinții Celui Preaînalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din veșnicie în veșnicie.”

Fiarele ies din mare, din Marea cea Mare. Marea ar putea fi marea popoarelor sau marea ca simbol al forțelor dezordinii și haosului. Apa este în Scriptură și un simbol al nimicirii și Leviatanul din mare este un simbol al Vrăjmașului lui Dumnezeu și al poporului lui Dumnezeu (vezi Isaia 27:1, Ps.74:13-14). Dar Marea cea Mare poate însemna și Marea Mediterană (vezi Iosua 1:4). Și într-adevăr toate Imperiile de care ar putea vorbi Daniel cap.7 (Asirian, Babilonian, Persan, Grec, Roman) au avut ieșire la Marea Mediterană. Cele patru împărății sunt patru fiare, adică sisteme nemiloase și care sunt în esența lor opuse valorilor Împărăției lui Dumnezeu. Primele trei cunosc o perioadă mai mare de

domnie. Ultima, și cea mai fioroasă, cunoaște o perioadă scurtă de viață. Toate fiarele se deosebesc unele de altele, iar ultima se deosebește de toate celelalte dinaintea ei. Și se deosebește tocmai prin ferocitatea ei și prin înclinația ei spre rău. Iată cum sunt descrise cele patru fiare:

- Un LEU cu aripi de vultur
- Un URS
- Un PARDOS (panteră, leopard) cu patru aripi și patru capete
- O Fiară cu 10 coarne și cu dinți mari de fier

Prima fiară din Apocalipsa 13 iese tot din mare. Nu se precizează din marea cea mare, ci doar din mare. Ar putea fi vorba și de Marea Mediterană. Imperiul Roman care-l ajută pe Ioan să vorbească despre Fiara de la finalul istoriei transformase Marea Mediterană într-un la Roman. Imperiile din Daniel 7 aveau ieșirea la această Mare. Israel avea ieșire la această Mare. Ultima fiară va avea în vizor pe Israel, deci e normal ca teritoriile ei să fie conectate la Marea Mediterană. Ar putea fi un indiciu că Împărăția lui Anticrist va cuprinde teritorii cu ieșire la Marea Mediterană. În Apocalipsa, apa este un simbol al nimicirii. Ne amintim că chiar la finalul cap.12, Șarpele atacă Femeia-Israel printr-un râu de apă. În Apocalipsa 17:15 *Apele peste care șade curva cea mare sunt noroade, gloate și limbi*. Astfel marea ar putea fi un simbol pentru marea popoarelor. Cum este descrisă fiara din Apocalipsa 13:

- O fiară cu 10 coarne și 7 capete
- Semăna cu un LEOPARD (pardos), avea labe ca de URS și gură ca o gură de LEU.

Prima asemănare este cu fiara a patra din Daniel 7 care avea și ea 10 coarne. Și asemănările cu fiara a patra vor continua pe parcursul capitolului 13. Dar reținem că sunt asemănări și cu primele trei fiare din Daniel 7. Sunt prezente toate cele trei animale-simbol: pardosul, ursul și leul. Doar că acum sunt introduse exact în ordinea inversă. Aceste asemănări ne arată complexitatea fiarei din Apocalipsa

13. Ea le înglobează pe primele trei fiare din Daniel cap.7. Ferocitatea și răutatea primelor trei fiare sunt integrate în identitatea ultimei fiare. Dacă primele trei fiare înlocuiesc o formă a răului cu altă formă a răului, ultima fiară adună în ea toate formele de rău și de cruzime dinaintea ei și în plus, adaugă noi forme de manifestare a răului. Și în Isaia 27:1, împărăția Anticristului este descrisă ca un sistem complex care adună în el însuși toate formele răului manifestate de împărățiile din vechime:

- În ziua aceea, Domnul va lovi cu sabia Lui cea aspră, mare și tare, Leviatanul, Babilonul șarpele fugar (Asur), și Leviatanul, șarpele inelat (Babel), și va ucide balaurul de lângă mare (Egiptul).

Am discutat cu alte ocazii că fiecare din aceste împărății excela într-o formă a răului. Babelul însemna omenirea ca un singur popor în care, în context de pace și prosperitate, făcea ca îndumnezeirea și păcatul să se înmulțească foarte mult. Babilonul înseamnă o întoarcere la Babel prin seducție financiară. Babilonul este și cel care are îndrăzneală să se atingă de poporul și de Templul Domnului. Asur este cel care domnește prin teroare și cruzime. Egiptul este cel care zeifică pe Împărat și care domină conștiințele oamenilor prin semnele puterilor oculte puse în slujba lui Faraon. Vom observa în Apocalipsa 13 că împărăția anticristică integrează toate aceste fațete ale răului. Ultima fiară se deosebește de toate dinaintea ei prin ferocitatea ei. Dar una din deosebiri poate fi și aceea că ea înglobează toate elementele specifice dinaintea ei. De obicei, venirea unui nou imperiu însemna înlocuirea unei fațete a răului cu o altă fațetă.

Fiarele sunt imperii, și nu țări. Babelul ne arată că Dumnezeu a dorit ca lumea să fie formată din popoare și țări distincte, cu granițe clare între ele. Ideea de Imperiu este împotriva voinței Creatorului. Într-o lume decăzută, fațetele răului se răspândesc mai repede decât cele ale binelui. De aceea granițele dintre popoare își au rolul lor. În fiecare cultură s-a copt o fațetă a răului după chipul și asemănarea stăpânirii care a pus stăpânire peste mentalul aceluia popor. Dar din pricina granițelor geografice, lingvistice, religioase, dar și specificității culturale și a concurenței și vrăjmășiilor dintre popoare, fațeta răului cultivată într-un popor s-a situat într-o opoziție față de fațetele răului cultivate în alte popoare. Fiecare sistem cultural și-a format și mecanisme de apărare și includ de asemenea și manifestări

ale binelui care limitează răul din acea cultură. Exemplele sunt nenumărate. Ateismul științific și materialismul de exemplu, descurajează vrăjitoria și închinarea la idoli. Statele totalitare se opun de obicei libertinajului sexual și nu încurajează îmbogățirea și opulența în rândul maselor. Seducția prosperității și a plăcerilor într-o lume a libertății sunt de obicei în contradicție cu teroarea și propaganda ideologică a sistemelor totalitare. Argumentele raționale și științifice împotriva credinței creștine resping zeificarea regelui și manifestările ocultismului. Dar Șarpele știe că aceste forme ale răului se pot combina și manifesta simultan dacă granițele culturale sunt îndepărtate. Și aici este primul rol malefic al imperiilor. Imperiile diminuează aceste granițe și provoacă aceste culturi distincte să coabiteze, să se amestece, să se influențeze reciproc. Am prezentat deja cum în cadrul imperiului roman cultura greco-romană s-a combinat cu despotismul oriental. Imperiul lui Anticrist are această trăsătură specifică de a integra în el însuși aceste culturi distincte și formele răului asociate acestora.

Precizam că împărăția lui Anticrist din Apoc.13 este prezentată pe imaginea fiarei a patra din Daniel cap.7. Iată principalele asemănări:

- Se ridică din mare
- Este o fiară deosebită
- Are 10 coarne
- Rostește vorbe de hulă
- Stăpânește pentru o perioadă scurtă de aproximativ 3.5 ani
- Face război cu sfinții și-i biruiește
- Cere închinarea supușilor săi

Desigur Apocalipsa 13 adaugă și trăsături acestei ultime împărății de la finalul istoriei, trăsături pe care le vom comenta mai târziu. Este semnificativ faptul că împărăția anticristică coincide cu fiara a patra din cartea Daniel. Căci în Daniel ni se explică CUM a luat ființă această a patra fiară. Ni se spune că este vorba de o a doua fază a Imperiului Grec. Imperiul Medo-Persan atacă cetățile grecești. Acestea rezistă și opresc în mod surprinzător expansiunea Imperiului

Persan către Vest. Apoi apare o altă minune a istoriei. Alexandru Macedon. El înființează Imperiul Grec cucerind tot Imperiul Persan și mergând chiar dincolo de granițele lui spre Indii. Imperiul Persan a încercat să înglobeze Grecia în imperiu. Nu a reușit. Dar apoi Grecia a reușit să integreze imperiul persan în lumea ei. Și ne uimește la Alexandru Macedon dorința sa de a uni vestul cu estul, dorința sa de a uni cultura vestică cu cea estică. El nu a impus cultura grecească. El nu doar a promovat cultura grecească, dar a încurajat unirea celor două culturi: cultura grecească cu cea orientală. A cerut căpitanilor și oștenilor săi să se căsătorească cu fete persane, el însuși dându-se exemplu în acest sens. A primit în armata și administrația sa pe persani, a cinstit dumnezeii orientului, le-a adus jertfe, le-a zidit temple. În același timp a promovat și cultura grecească și mai ales cultul cetății umplând Est-ul Imperiului cu Alexandrii: cetăți de tip grecesc care să-i poarte numele. În alaiul său erau mulți filosofi, promotori activi ai culturii grecești. Și-a așezat capitala imperiului său la Babilon visând la o lume unică în care vestul și estul să formeze o singură cultură. Și viteza cu care el a făcut aceste lucruri este amețitoare (cuceririle sale au durat practic în jur de 7 ani de zile). El a dorit să înglobeze și India în Imperiul său. Dar armata sa extenuată l-a convins să facă o pauză și să revină mai târziu la finalizarea acestui proiect de cucerire. Apropiatii săi au fost reticenți la deschiderea lui Alexandru față de Orient. Sesizăm același fenomen al zeificării regelui. Orientul deja promova ideea că Alexandru este zeu în viață. Grecia privea cu reticență acest fenomen, dar din pricina gloriei lui Alexandru nu s-a opus pe față. Dar dacă după moartea sa neașteptată la 33 de ani Alexandru ar fi înviat? Oare ce s-ar fi întâmplat? Oare cum ar fi reacționat popoarele? Oare cum și-ar fi continuat extinderea imperiului său, oare cum ar fi accelerat unirea culturii estice cu cea vestice? Deja, înainte de moartea sa, vestul Europei de dincolo de Grecia trimitea delegații și daruri lui Alexandru. Restul Europei vestice s-ar fi integrat de la sine în imperiul său și în doar câțiva ani ar fi înglobat și India. Ce ar fi urmat? Unirea celor două culturi ar fi dus inevitabil la impunerea cultului împăratului. Israelul poziționat cumva la granița celor două culturi era deja parte din Imperiu. Ne așteptăm că acest cult să fie impus în tot imperiul și să se ceară ca statuia lui Alexandru să fie pusă în toate templele. Urma ca urâciunea pustiitorului să fie dusă și în Templul din Ierusalim. Probabil că lucrarea lui Antiohus ar fi fost înfăpuită mult mai devreme de Alexandru. După moartea lui Alexandru, Imperiul său s-a destrămat. Au apărut patru, cinci imperii

mai mici, dintre care cele mai renumite și longevive au fost imperiul seleucid (cuprinzând o bună parte din imperiul persan) și imperiul ptolemeic (cuprinzând zona Egiptului). Palestina și Siria au devenit un teren de dispută permanentă între cele două imperii. Unirea celor două culturi a continuat, chiar dacă într-un ritm mai lentă și pe o scară mai mică. Observăm cum Alexandru a fost mânat nebunește de acest vis care ducea tocmai la îndepărtarea granițelor dintre popoare și culturi. Limba greacă ajunge limbă universală și cultura greacă este promovată peste tot în lume, dar fiind la rândul ei influențată de celelalte culturi. Din această nouă lume apare Antiohus Epifanes al IV-lea și punerea urâciunii pustiitorului în Templul de la Ierusalim. Între multe popoare și culturi sesizăm două culturi majore : cea vestică, grecească, și cea estică, orientală. Între cele două culturi stă ciudata cultură mozaică. Unirea deplină a culturilor se realizează atunci când cultura vestică și cea estică devin un singur trup. Sună foarte frumos. Marea problemă este că în acest nou trup cultural nu se va mai găsi loc pentru iudaism. Un mare imperiu al unei culturi elenistice duce inevitabil la glorificarea împăratului și cere, fiind necesar pentru menținerea unității sale, introducerea cultului împăratului după precedentul din Daniel capitoul 6. Reținem tiparul nașterii cornului celui mic: Estul încearcă să înglobeze Vestul. Nu reușește. Vestul rezistă invaziei. Dar acesta e trezit ca un uriaș adormit. Și deodată se mișcă sensul mișcării invaziei. Vestul invadează Estul. Și reușește acest lucru incredibil de repede. Vestul aduce cultura sa în Est. Dar nici Estul nu se lasă mai prejos. Și el își aduce influența sa. Cele două culturi coabitează, se influențează reciproc și tind să se transforme într-o singură nouă cultură. În această nouă cultură, fațetele răului specifice vestului se manifestă simultan cu cele specifice estului. Din această nouă cultură, apare cornul cel mic, cultul imperial al împăratului, profanarea Templului și prigonirea celor care cred într-un singur Dumnezeu. Imperiul Roman nu este decât o continuare a Imperiului Grecesc. Și aici mișcarea este de la Vest la Est. Imperiul Roman duce la îndeplinire visul neîmplinit al lui Alexandru. Se creează acel imperiu unic în care vestul și estul stau la masă. Urmările sunt inevitabile: republica se transformă în dictatură iar regele este zeificat. Cultul imperial este impus și credința într-un singur Dumnezeu prigonit. Caligula este printre primii împărați care se declară Dumnezeu în viață. Și ce face Caligula? Cere ca statuia sa să fie pusă în Templul de la Ierusalim! Moartea sa subită împiedică ducerea urâciunii în Locul Preasfânt. Ceva ÎN VĂZDUH l-a împiedicat! Dar ce anume? Ceva legat probabil de acel obstacol

misterios din 2 Tesalniceni despre care am vorbit în atâtea rânduri. Vom reveni puțin mai târziu asupra acestui obstacol. Acum suntem fascinați de încercarea lumilor văzduhului de a uni Vestul cu Estul într-o singură lume. Din această lume în care Vestul și Estul sunt uniți se naște cornul cel mic! Dar cum se naște această lume unică: Estul e obsedat să cucerească Vestul. Vestul rezistă. Apoi ripostează deodată și pe neașteptate și reușește să cucerească Estul. Din mișcarea Vest către Est (ca răspuns al mișcării Est către Vest) se naște acea lume nouă în care va domni cornul cel mic. Dacă privim istoria din această lentilă suntem uimiți. Cultura grecească se perpetuează și renaște tot în zona Vestică, Occidentală a Europei. Cultura orientală se perpetuează și renaște tot în Est. Apoi mai observăm o mișcare obsesivă a popoarelor estice către vest. Ne aducem aminte de invazia hunilor și a mongolilor, dar și de faptul că Europa a stat mai bine de o mie de ani sub amenințarea invaziei musulmane (deci tot mișcarea Est către Vest). Amenințarea Estului sub formă musulmană a luat o nouă formă în secolul 19 și 20. Este vorba de amenințarea Rusiei și de tendințele sale expansioniste către Est. Dar vedem în istorie și răspunsurile Vestului. Vedem și riposta și mișcările Vestului către Est. Și mereu în aceste mișcări apar fie evenimente deosebite legate de Israel, fie personaje antisemite, anticristice. Din mișcarea Vest către Est se nasc cruciadele și cucerirea Ierusalimului de lumea așa-zis creștină. Din mișcarea Vest către Est un Napoleon aproape pune stăpânire pe zona Palestinei și promite evreilor reconstruirea Templului de la Ierusalim! În contextul mișcării Vest către Est, Hitler pune în aplicare planul de exterminare în masă a evreilor. După căderea cortinei de fier observăm din nou riposta (de aceasta dată pe cale economică) a Vestului către Est. Dar acum Vestul se mișcă către Est. În acest context apare criza Ucrainei. Și iată importanța acestei crize. Căci evenimentele Ucrainei pot duce, fie la stoparea înaintării Vestului către Est, fie la accelerarea acestei înaintări. Micile state europene vestice au rezistat eroic ca cetățile grecești de altădată în față masivelor invazii din Est. America se ridică asemenea unei noi Rome care protejează și eliberează cetățile grecești și înglobează în ea cultura grecească. În cele din urmă, America strălucește ca Roma de altădată prin putere militară, prin megaconstrucții, prin organizare și legislație. Dar seva ei culturală este europeană, la fel cum Roma a fost cucerită altădată de cultura grecească. Iar în Europa, cultura grecească s-a perpetuat cel mai bine. Lumea de fapt nu s-a schimbat atât de mult față de epoca elenistică sau față de secolul întâi. Scena a devenit mai mare. Vestul

a umplut încă două continente. Estul s-a extins și el. Atât vestul cât și estul au luat diferite chipuri și forme. Dar esența celor două culturi s-a păstrat și s-a perpetuat.

E extrem de important să privim fenomenul descris mai sus prin lentila capitolului 10 din Daniel, adică prin lentila Căpeteniilor din văzduh. Sunt numite două căpetenii ale întinericului: Căpetenia Persiei și Căpetenia Greciei. Ambele Căpetenii sunt ostile lui Dumnezeu și planurilor sale. Planurile Sale se leagă de Israel. Aici apare Mihail, ocrotitorul lui Israel. Deci iată cum se vede tabloul culturilor în văzduh. Pe pământ, avem cultura mozaică între cultura vestică și cea estică. În văzduh, avem pe Îngerul Mihail între Căpetenia Greciei și cea a Persiei. Marea problemă a văzduhului este că nu poate opera direct și nemijlocit pe pământ. El acționează pe pământ prin cei de pe pământ, prin mentalul oamenilor, prin cultura popoarelor. Or Căpetenia Greciei luptă separat de Căpetenia Greciei împotriva Îngerului Mihail. Când cultura Estică preia frâiele, se activează în văzduh Căpetenia Persiei. Când cultura Vestică preia frâiele, se activează în văzduh Căpetenia Greciei. Dar ce ar fi să lucreze împreună, să activeze simultan? Acest lucru va fi posibil doar prin unirea celor două culturi. Deci strădaniile de pe pământ de unire a celor două culturi nu are decât un scop precis: unirea în văzduh a Căpeteniei Persiei cu cea Greciei pentru a putea lupta simultan și împreună împotriva Îngerului Mihail și a poporului lui Dumnezeu!

Unirea nu a fost deplină pentru că mereu au fost așezate obstacole împotriva acestei uniri. Alexandru Macedon nu a reușit să înglobeze India și apoi prin moartea sa, imperiul său s-a destrămat. Roma nu reușit să înglobeze în Imperiul ei zona Persiei și nici să meargă spre Indii, căci Imperiul Part a stat mereu ca un spin în coastă Imperiului Roman. Europa creștină nu a reușit să se extindă spre Est, căci mereu i-a stat în cale bariera musulmană. Apoi a încercat să atingă Estul pe altă cale, ocolind pământul prin Vest. A obținut anumite succese, dar nu a reușit. Odată ce bariera musulmană a început să slăbească Rusia, a preluat rolul de obstacol în calea extinderii Vestului către Est. Și iarăși ajungem la miza evenimentelor din Ucraina. Au trecut mii de ani, dar lumea de fapt nu s-a schimbat și miza este aceeași. Și acest lucru se întâmplă pentru că bătălia se duce de fapt în văzduh și această bătălie este aceeași: Căpetenia Greciei se trudește să-și unească forțele cu Căpetenia Persiei pentru ca împreună să poată lupta împotriva Îngerului Mihail. Și doar când Căpetenia Greciei luptă împreună cu Căpetenia Persiei, urâciunea

pustiirii poate fi pusă în Locul Preasfânt, doar în acest context, omul fărădelegii poate intra în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu. Oare în lumina celor spuse mai sus cum sună pasajul din 2 Tesaloniceni cap.2:

1. Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților,
2. să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar.
3. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării,
4. potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. ***Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.***
5. Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi?
6. **Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui.**
7. Căci ***taina fărădelegii*** a și început să lucreze; trebuie **numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei.**
8. **Și atunci** se va arăta acel nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.
9. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase
10. și cu toate amăgirile nelegiurii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți.
11. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună,
12. pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.

Pavel se adresa unei Biserici tinere cu mulți oameni dintre Neamuri, la care apucase să stea doar câteva săptămâni. De aceea, cred că în comunicarea cu ei, el apelează la lucruri concrete, palpabile, vizibile. Astfel, ideea că omul fărădelegii va

intra în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu, trebuia să fie ușor înțeleasă de către tesaloniceni și ușor de recunoscut pe scena istoriei. Într-adevăr intrarea în Templul lui Dumnezeu de la Ierusalim (care era încă în picioare în momentul scrierii epistolei și era cinstit de evreii creștini, inclusiv de Pavel - vezi Fapte) după modelul lui Antiohus Epifanes era un fapt clar, ușor de recunoscut. Prin faptul că așa ceva nu se întâmplase la Ierusalim, tesalonicenii puteau ști cu certitudine că nu venise vremea sfârșitului. Intrarea într-un Templu spiritual reprezentat de Biserica Universală este un fenomen mult mai subtil și greu de identificat. De exemplu, acum este greu să identifici Biserica Universală autentică. Cu atât mai mult o intrarea profonatoare în acest Templu spiritual. De aceea e logic să credem că Pavel folosea în comunicarea cu tesalonicenii elemente concrete, ușor recognoscibile pe scena istoriei. Urmând această logică intuim că acel obstacol de care vorbește Pavel se referă tot la ceva concret, vizibil pe scena istoriei. După ce le aduce aminte că Anticrist trebuie mai întâi să intre în Templul de la Ierusalim pentru a se da drept Dumnezeu, el le spune: *Nu vă aduceți aminte când vă spuneam aceste lucruri când eram la voi? Și nu vă aduceți aminte că v-am mai spus ceva și anume, care este obstacolul care-l împiedică pe omul fărădelegii să se manifeste? Acum, din motive de precauție, de siguranță, nu vă pot scrie obstacolul, dar sunt sigur că acum, când v-am pomenit de evenimentul intrării Anticristului în templul de la Ierusalim, veți face imediat asocierea și vă veți aduce aminte și de obstacol. Dar nu doar atât. La fel cum puteți vedea pe scena istoriei că un om care se proclamă pe sine Dumnezeu nu a intrat în Templul de la Ierusalim, la fel de bine puteți vedea pe aceeași scenă că obstacolul NU a fost îndepărtat!* Și faptul că Pavel NU menționează acest obstacol ne întărește convingerea că este ceva concret de pe scena istoriei care ar fi putut fi folosit într-o propagandă anti-creștină sau anti-paulină dacă Pavel l-ar fi așternut în scris. În mod cert se leagă de scena politică și religioasă a lumii, de un element concret din această scenă, dar care era un subiect sensibil al vremii și putea fi interpretat greșit de autorități. Cu alte ocazii am propus căderea Romei (sau a statului guvernat de legi) ca eveniment necesar pentru ca taina fărădelegii să se manifeste. Acesta ar fi fost într-adevăr un subiect foarte delicat. Și așa Pavel fusese acuzat chiar în Tesalonic că mesajul său este anti-Roma căci vestește un alt Împărat, pe Isus. Dacă mai spunea că Roma va cădea, acest lucru îl putea trimite pe Pavel direct la închisoare. Dar dacă nu este vorba de căderea Romei? Dacă e vorba de altceva care, deși nu se referă la căderea

Romei, putea la fel fi un eveniment politic a cărui menționare explicită putea da apă la moară acuzatorilor creștinismului? Dar ce altceva ar putea fi? Ne reîntoarcem la acele câteva săptămâni petrecute de Pavel în Tesalonic. El le-a vorbit de sabbat în sinagogă. S-a adresat unor iudei și unora dintre neamuri oarecum familiarizați cu limbajul iudaic. Dar cum de le-a vorbit de la început așa de mult de Anticrist și de vremea finalului? Desigur este în doctrină parte integrantă a Evangheliei, dar de ce să insiste de la început pe acest subiect? Poate că în sinagogă se studia în acel timp cartea Daniel. Sau poate că acea comunitate de oameni era fascinată de vremea sfârșitului, și atunci Pavel alege această temă ca punte de intrare în universul lor, ca punte de comunicare a Evangheliei. Într-adevăr, anumite cercetări adună date care sugerează că în orașul antic Tesalonic era o preocupare deosebită a populației pentru teoriile legate de sfârșitul lumii. Dacă această informație e adevărată, lucrurile se leagă foarte frumos: Pavel, un bun pedagog, sesizează această înclinație a auditoriului și atunci insistă de la început pe această parte a Evangheliei legată de vremea finalului. Dar cum l-a introdus Pavel pe Anticrist? Pe ce a construit descrierea acestui personaj? La ce putea face apel? Putea face apel la cartea Daniel (cunoscută bine de evreii creștini și cumva și de vizitatorii dintre neamuri ai sinagogii), la istoria îndepărtată a neamurilor (evenimentele din timpul domniei lui Antiohus Epifanes al IV-lea, împărat păgân), **dar și la evenimentele istoriei recente!** Dar la ce evenimente istorice recente ne referim? La domnia împăratului Caligula. Pavel scrie 1,2 Tesaloniceni la începutul lucrării sale misionare în jurul anului 50 d.H în timpul domniei lui Claudiu. Dar cine domnise înaintea lui Claudiu? Împăratul Caligula (37-41 d.H.) care s-a proclamat Dumnezeu în viață și a poruncit în anul 41 d.H ca statuia sa să fie dusă în Templul de la Ierusalim și evreii să fie forțați să se închine la ea! Or nu putea fi un eveniment trecut cu vederea. Și avusese loc doar cu 9 ani înainte de scrierea epistolelor către Tesaloniceni. Caligula a fost omorât și proiectul său anticristic nu a mai fost dus până la capăt. Dar Pavel putea folosi acest eveniment recent (și orice bun pedagog l-ar fi folosit!) pentru a descrie pe omul fărădelegii. Omul fărădelegii va duce la capăt ceea ce a început să facă Caligula? Dar de ce nu a reușit Caligula să ducă acel proiect până la capăt? Ce l-a împiedicat?

Iată câteva informații (de pe Wikipedia) despre domnia lui Caligula:

Date generale:

Caligula (latină: Caius Iulius Caesar Augustus Germanicus, 31 august 12 d.Hr. - 24 ianuarie 41 d. Hr.), de asemenea, cunoscut sub numele de Gaius, a fost Împărat Roman între anii 37-41. Caligula a fost un membru al casei conducătoare convenționale cunoscută sub numele de dinastia Iulio-Claudiana. Germanicus a fost tatăl lui Caligula, nepotul și fiul adoptat al împăratului Tiberius, a fost un general de succes și unul dintre cele mai iubite figuri publice din Roma. Tânărul Gaius a primit porecla de Caligula (însemnând "cizma", diminutivul de Caliga, sandal purtat de soldații romani) de la soldații tatălui său în timp ce i-a însoțit în timpul campaniilor sale din Germania. Când Germanicus a murit la Antiohia, în 19 d.Hr., soția sa Agrippina, s-a întors la Roma, împreună cu cei șase copii, unde au fost prinși într-un conflict amar cu Tiberius. Acest conflict a dus la distrugerea familiei sale, cu Caligula ca singurul supraviețuitor. Neatins de intrigile mortale, Caligula a acceptat invitația de a locui la curtea împăratului pe insula Capri, în 31 d.Hr., unde Tiberius se retrăsese cinci ani. La moartea lui Tiberius în 37 d.Hr., Caligula l-a succedat pe bunicul și stră-unchiul său adoptiv. Există câteva surse de supraviețuitori de pe timpul domniei lui Caligula, deși el este descris ca un conducător nobil și moderat în primele șase luni ale domniei sale. După aceasta, sursele se concentrează asupra cruzimii lui, extravaganței și perversiunii sexuale, prezentându-l ca un tiran nebun. În timp ce fiabilitatea acestor surse a fost tot mai mult pusă sub semnul întrebării, este cunoscut faptul că în timpul domniei sale scurte, Caligula a lucrat pentru a crește puterea sa personală fără restricții de împărat. El a inițiat o mare parte din proiectele de construcții ambițioase și locuințe notorii de lux pentru el. Cu toate acestea, el a inițiat construirea a două noi apeducte din Roma: Claudia Aqua și Anio Novus. În timpul domniei sale, imperiul a anexat Regatului Mauritania și a făcut-o provincie. La începutul anului 41 d.Hr., Caligula a fost primul împărat roman asasinat, rezultatul unei conspirații care implică ofițeri din garda pretoriană, precum și membri ai Senatului roman și a curții imperiale. Scopul conspiratorilor a fost "să folosească ocazia de a restabili Republica Romană", dar planul a fost zădărnicit : în aceeași zi, garda pretoriană l-a declarat pe unchiul lui Caligula, Claudius, împărat în locul lui.

Divinitatea

Atunci când mai mulți regi au venit la Roma pentru a aduce un ultim omagiu lui și au susținut noblețea lui de origine, el a strigat: "Să fie un singur Domn, un singur rege". În 40 d.Hr., Caligula a început punerea în aplicare a politicilor foarte controversate, care a introdus religia în rolul său politic. Caligula a început să apară în public îmbrăcat în diverși zei și semizei, cum ar fi Hercules, Mercur, Venus și Apollo. Potrivit surselor, el a început referindu-se la el însuși ca la un zeu la întâlnirile cu politicienii și a fost menționat ca Jupiter pe dată în documentele publice. O incintă sacră a fost pusă deoparte pentru închinarea lui la Milet în provincia Asia și alte două temple au fost construite de el în Roma. Templul lui Castor și Pollux a fost reședință imperială de pe dealul Palatin și dedicat lui Caligula. El se prezenta ca un zeu pentru public. Caligula a scos capetele din diverse statui de zei și le-a înlocuit cu propria sa înfățișare în diverse temple. Se spune că el a dorit să fie venerat ca Neos Helios, Soarele Nou. Într-adevăr, el a fost reprezentat ca un zeu-soare pe monedele egiptene. **Ba chiar a avut îndrăzneala de a-și ridica (de a încerca mai bine spus – nota autorului) o statuie la Templul din Ierusalim.**

Criza financiară și foametea

Potrivit lui Cassius Dio, o criză financiară a început în 39 . Suetonius plasează începutul acestei crize, în 38 . Plățile politice lui Caligula pentru sprijin social, generozitatea și extravaganta au epuizat trezoreria statului. Istoricii antici susțin că Caligula a început să ucidă cetățeni în scopul confiscării proprietăților lor. O serie de alte măsuri disperate comise de Caligula sunt descrise de istorici. În scopul de a obține fonduri, Caligula a cerut publicului să împrumute bani de la stat. Caligula a perceput taxe pe procese, căsătorie și prostituție. Caligula a început licitarea gladiatorilor la spectacole. Centurioni care și-au dobândit proprietatea prin război au fost obligați să predea prada către stat. Comisarii au fost acuzați de incompetență și de deturnare de fonduri și obligați să restituie banii. Potrivit lui Suetonius, în primul an al domniei lui Caligula, s-au risipit 27 milioane de sesterti pe care Caligula ii moștenise de la Tiberius. Și-a găsit rapid alte victime ușoare-

cetățeni romani instăriți, pe care ii acuza de trădare ca să le ia averile. Obeliscul din Vatican a fost primul adus din Egipt la Roma de Caligula. Acesta a fost punctul central pentru o pistă de curse . O scurtă foamete de dimensiuni necunoscute a avut loc, probabil cauzată de această criză financiară, dar și din cauza sechestrărilor lui Caligula , deoarece importurile de cereale au fost compromise datorită construirii unui pod de pontoane din ordinul lui Caligula.

Dușmănia Senatului

În 39 d.Hr., relațiile dintre Caligula și Senatul roman s-au deteriorat. Un număr de factori au agravat acest conflict. Mania lui Caligula era în mare măsură îndreptată împotriva Senatului ai cărui membri erau arestați arbitrar, apoi supuși torturii și unei morți lente și agonizante pentru presupusa infidelitate. Caligula a ordonat o nouă serie de anchete și procese. A înlocuit consulul și a condamnat mai mulți senatori la moarte. Suetonius declara că senatorii erau nevoiți să-l aștepte pe el pentru a alerga alături în carul său. Caligula a fost întâmpinat de o serie de conspirații suplimentare împotriva lui. O conspirație care implică pe cumnatul său a fost dejucat la sfârșitul anului 39. La scurt timp după aceea, guvernatorul din Germania, Gnaeus Cornelius Lentulus Gaetulicus, a fost executat pentru conexiuni la o conspirație. Disprețul său pentru ceea ce trecea drept moralitate romană a ieșit la iveală când a decis să deschida un bordel în propriul palat. Primii clienți au fost senatorii terifiți, care au fost chemați acolo împreună cu soțiile lor să îl servească. După cină a dus pe rand, pe fiecare soție în dormitorul său, lăsându-l pe soțul umilit să stea cu ceilalți în tăcere. Când se întorcea din încăperea, își povestea cu lux de amănunte isprăvile sexuale. Faptele de sadism nu au avut vreun scop politic, ci au fost îndeplinite pentru plăcerea sa. Arestase trei senatori vârstnici într-o noapte, ducându-i în teatrul palatului. Așteptându-și iminenta execuție, Caligula s-a năpustit pe scenă îmbrăcat într-o pelerină lungă și începuse să improvizeze un număr de cântec și dans, apoi i-a dat afară pe senatori cu o mișcare veselă a mâinii. În semn de dispreț față de Senat, Caligula l-a numit consul pe calul său favorit, Incitatus.

Pe Caligula, SENATUL l-a împiedicat să-și ducă până la capăt, căci asasinarea sa a oprit proiectul anticristic de la Ierusalim. Dacă Pavel ar fi făcut aluzie la domnia lui Caligula atunci obstacolul ar fi fost Senatul care, deși slăbit, se mai opunea încă unei dictaturi absolute și zeificării împăratului. Desigur, nu știm cu precizie dacă Pavel și-a construit argumentarea pe domnia lui Caligula. Domnia lui Caligula ar fi putut fi un exemplu doar. Mai degrabă argumentarea lui Pavel trebuia să se bazeze pe Scripturile Vechiului Testament. Când Pavel descrie omul fărădelegii în 2 Tes. cap.2 el folosește imaginile din cartea Daniel. Ne gândim că și argumentarea obstacolului poate fi luat tot din cartea Daniel. Dacă Pavel explică ascensiunea lui Anticrist prin tiparul ascensiunii cornului celui mic, atunci putem spune că Anticrist se va manifesta când Căpetenia Persiei va lupta alături de Căpetenia Greciei, deci când Vestul și Estul vor fi unite într-o singură lume, când visul lui Alexandru Macedon va fi cu totul îndeplinit. Ierusalimul se va afla exact la granița dintre Vest și Est și oare nu va fi el un oraș potrivit pentru capitala unui imperiu care va îngloba atât vestul cât și estul. Din această perspectivă, obstacolul care-l împiedică pe omul fărădelegii să se manifeste în istorie este exact granița dintre Est și Vest. Când estul și vestul vor fi pe deplin uniți atunci se va arăta omul fărădelegii. Deci în văzduh, obstacolul este neputința căpeteniei Greciei de a colabora cu căpetenia Persiei, iar pe pământ, în planul istoric vizibil, obstacolul e reprezentat de granițele politice și culturale între Est și Vest. Or pe vremea Romei, Ierusalimul nu era în mijlocul Imperiului, ci la granița lui. Căci zona Persiei era sub stăpânirea Imperiului Part. Și de câte ori au încercat romanii să-i cucerească și pe părți dar nu au reușit. Mereu părții au ripostat, au revenit, au readus granițele imperiului la Palestina și Siria. Romanii aveau mai multe motive pentru care doreau să cucerească imperiul part:

- Pentru ei imperiul part era ultima reșută a lumii locuite, civilizate (oikumene). Doar după cucerirea părților Roma putea spune că într-adevăr stăpânește TOATĂ LUMEA LOCUITĂ.
- Imperiul Part constituia și o amenințare serioasă din Est. Cucerirea ei îndepărta această amenințare.
- Cucerirea Imperiului Part însemna egalarea și chiar întrecerea performanțelor lui Alexandru Macedon, care a rămas o permanentă sursă de inspirație pentru cezari.

În plan spiritual, cucerirea imperiului Part însemna cucerirea teritoriilor vechiului Babilon și vechii Persii, centre spirituale și oculte importante. În evoluția istorică observăm cu claritate că aceste Căpetenii din văzduh rămân legate de anumite popoare și chiar de anumite zone geografice. De asemenea, cucerirea Parților însemna deschiderea drumului către India a unui tărâm străvechi de spiritualitate orientală. Alexandru era obsedat să-și continue drumul către India. Nu era suficientă cucerirea Indiei. El voia neapărat și cât mai repede și India. Dar voința lui trădează voința nevăzută a lumilor spirituale care-l inspirau. De ce acestea voiau neapărat și cucerirea Indiei. Probabil pentru că o bună parte din îngerii de sub Căptenia Persiei acționează și în India. Cucerirea întregului Est: Persia și India ar împuternici Căptenia Persiei să-și unească oștirea și să-i concentreze forțele într-o singură direcție. Dacă lucrurile stau așa, obstacolul din vremea lui Pavel era Imperiul Part. Într-adevăr, era un element vizibil de pe scena politică a lumii, dar pe care Pavel nu și-l permitea să-l aștearnă în scris. Reieșea că Imperiul Part, dușmanul Romei, reprezenta un obstacol în calea răului și că învingerea acestuia de către Parți însemna un mare rău. Pavel putea fi cu ușurință acuzat ca fiind partizan al Parților. De aceea el evită cu înțelepciune așternerea în scris a unei astfel de informații. Dar dacă el le-a prezentat Tesalonicenilor vremea finalului astfel: trebuie mai întâi vestul să se extindă mai mult către est, apoi să fixeze Ierusalimul capitala noului imperiu și apoi va avea loc autoproclamarea omului fărădelegii în Templul de la Ierusalim, aducerea aminte a omului fărădelegii care intră în Templul lui Dumnezeu le-ar fi adus aminte tesalonicenilor și de faptul că mai întâi trebuie să cadă barierea dintre Est și Vest. Din ceea ce înțelegem acum, nu căderea Romei, ci bariera dintre Est și Vest este obstacolul care împiedică unirea deplină a Căpeteniei Persiei și a Căpeteniei Greciei care va face posibilă lucrarea omului fărădelegii.

În 2 Tesaloniceni domnia lui Anticrist este prezentată ca o acțiune a unei singure puteri. Dar Apocalipsa 13 ne arată că puterea anticristică este susținută de două fiare și nu doar de una singură: fiara din mare și fiara din pământ. Fiara din mare este anticristul și împărăția sa, dar fiara a doua este cea care face minuni și lucrează cu toată puterea fiarei din mare în favoarea acesteia. Cine e fiara din pământ? Ce legături și ce diferențe sunt față de fiara din mare? De ce din mare și de ce din pământ?

Fiara din mare e descrisă ca o putere politică și militară, ne trimite cu gândul la organizare, armată, administrație. Ea impresionează lumea prin brațul ei de fier și prin forța sa militară: *Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?* Ea apare pe scena lumii ca un Goliat de altădată, ca un veritabil reprezentant al lui Goliat la nivelul națiunilor, un Goliat popor. Ea ne trimite cu gândul la Căpetenia Greciei: rațiune, cetate, legi, administrație, organizare, instruire militară, forță militară. Grecia era un popor al mării, era o putere maritimă care s-a dezvoltat pe mare. Mai mult decât celelate țări care au generat imperii, chiar mai mult decât Roma, Grecia era un popor al mărilor. Iar Grecia e poziționată chiar în inima Mării Mediterane, constrânsă prin relieful ei să fie o putere maritimă și comercială pe mare și nu o putere agrară legată de cultivarea pământului.

Fiara din pământ are aceeași putere ca fiara din mare, dar este diferită. Chiar contrastul mare-pământ ne arată diferențele dintre ele. Ea este numită proorocul mincinos. Este deci o putere religioasă. Ea are coarne ca de miel și glasul unui balaur. Ea imită adevărata religie. Ea face mari semne și minuni. Ea zeifică puterea politică, ea face icoană fiarei din mare și obligă tot pământul să se închine autorității politice, ea impune lumii cultul imperial. Deci ea este religiosul care sprijină politicul. Asociem fiarei din pământ religia falsă, ocultismul, spiritismul. Fiara dintâi este Faraonul de altădată iar Fiara din pământ este reprezentată de vrăjitorii Egiptului care-l sprijinea pe Faron în disputa sa cu Moise. De ce din pământ? Și Imperiile din Est au obținut ieșiri la mare și chiar la Marea Mediterană. Dar nu s-au dezvoltat și distins ca puteri maritime. Estul este caracterizat prin vaste teritorii de pământ, populația se concentrează asupra pământului și nu asupra mărilor. Cei ce se concentrează asupra mării sunt mai pragmatici, mai raționali, mai axați pe relațiile comerciale și pe bani. Cei concentrați pe pământ par mai concentrați pe cultul fertilității, pe închinarea la zeii recoltelor. Șamanismul atât de specific stepelor îndepărtate din Est s-a dezvoltat în zone vaste de pământ, fără preocupări speciale pentru navigările maritime. Istoria întărește aceste adevăruri. Estul rămâne legat de pământ și de centrele spirituale ale acestuia. Vestul mereu explorează mările. El dezvoltă comerțul maritim mondial, el realizează marile descoperiri geografice. Acest contrast mare-pământ ar constitui un nou argument că în Apocalipsa 13 fiara din mare trimite la Căpetenia Greciei, iar fiara din pământ la Căpetenia Persiei. Dar Apocalipsa 13 ne arată că între cele două fiare

există o unire și o colaborare deplină. Estul și Vestul sunt unite pe pământ ca în văzduh pentru ca Căpetenia Persiei și Căpetenia Greciei să poată lupta împreună pe deplin. Și atât Căpetenia Greciei cât și cea a Persiei își ating apogeul de manifestare în istorie. Ultima fiară politică le înglobează pe cele dinaintea ei și este mult mai feroasă decât acestea. Fiara din pământ face semne și minuni mai mari ca toți predecesorii săi. Este FOARTE importantă precizarea: ***Săvârșea semne mari PÂNĂ ACOLO CĂ CHIAR FĂCEA să se pogoare foc din cer pe pământ.*** De ce este importantă această precizare? Pentru că ne arată că această Căpetenie a Persiei se manifestă la final printr-o putere fără precedent în istorie. Proorocii lui Baal, în spatele cărora se afla tot căpetenia Persiei, nu au reușit să coboare foc din cer ca Ilie. Vrăjitorii din Egipt au fost mai presus de proorocii lui Baal căci au reușit și ei să facă primele trei semne. Totuși la semnul al patrulea s-au oprit rușinați. Iar Moise la urgia a 7-a aduce foc din cer pe pământ. Dar iată că proorocul mincinos aduce foc din cer. El depășește și pe proorocii lui Baal din vechime, dar și pe vrăjitorii din Egipt. Este ca și cum ar fi reușit să-l imite pe Moise cel puțin până la semnul al 7-lea. Și nu este întâmplător faptul că Apoc.11 menționează mai întâi că proorocii lui Dumnezeu aduc foc pe pământ pentru a nimici pe vrăjmașii lor. Iată că proorocul mincinos ca vrăjitorii din Egipt, imită semnele adevăraților prooroci ai lui Dumnezeu. Fiara din pământ ne trimite și la imaginea din Apoc.11:7 (fiara care se ridică din Adânc) sau la imaginea din Apoc.9 (când se deschide fântâna adâncului pentru a ieși din ea tot felul de demoni). Aceste două imagini insistă pe lumile spirituale demonice. Astfel fiara din pământ ar fi un expert în ocultism, un expert în a intra în contact și a conlucra cu aceste lumi spirituale ale pământului. Apoi, imaginea celor două coarne ne trimite mai întâi cu gândul la imitarea Mielului cu două coarne, dar ne poate face aluzie și la cele două coarne ale berbecului din Daniel 8 care nu reprezintă altceva decât Imperiul Medo-Persan. Această fiară din pământ glorifică și zeifică autoritatea politică, promovează și impune cultul imperial. Am arătat deja acest fenomen în istoria Greciei și a Romei: Orientul mereu este cel care deifică autoritatea politică impresionantă a Vestului.

Palestina se află la granița dintre Est și Vest. Sunt și alte țări care gravitează în jurul acestei granițe. Într-un fel aceste țări sunt privilegiate. Ele pot privi și spre Vest și spre Est fără a se confunda nici cu Vestul, nici cu Estul. Ele pot

experimenta și influența Vestul și a Estul și să încerce o perspectivă matură, obiectivă și precaută.

Cu alte ocazii am insistat în Apocalipsa 13 pe hidoasa Trinitate care încearcă să imite Sfânta Treime. Balaurul, fiara întâi și fiara a doua imită ceea ce fac Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Balaurul dă toată puterea sa fiarei din mare. Aceasta moare și înviază. Fiara din pământ mărturisește în favoarea fiarei din mare, făcând mult mai credibilă oferta acesteia. Căci dacă cineva mărturisește despre sine, mărturia sa nu este adevărată. Iată că despre fiara din pământ mărturisește fiara din mare. Din pricina acestei imitații e nevoie nu doar de răbdare și credință în fața suferinței și nedreptății (13:10), dar este nevoie și de înțelepciune, de discernământ (13:18). Împărăția anticristică nu luptă doar cu arma terorii, ci și cu cea a minciunii, a amăgirii, a seducției. Nu doar amenințarea săbiei este pusă în joc, ci și puterea minunilor. E nevoie în primul rând de discernământ, și în al doilea rând de disponibilitatea de a suferi pentru Hristos. Tot cu alte ocazii am discutat despre cele două faze de lucru a fiarei din mare. Ea are o lucrare pe scena politică a lumii ÎNAINTE de cele 42 de luni. Cele 42 de luni sunt opera celui de al 8-lea împărat. Dar înainte de al 8-lea împărat au mai fost 7 împărați pe tronul acestei împărății. De fapt al 8-lea împărat (Anticristul) este unul din cei 7 (vezi Apocalipsa 17). El revine spectaculos pe scena istoriei prin vindecarea acelei răni de moarte. Deci el însuși este activ o perioadă de timp înainte de cele 42 de luni. Cele 42 de luni sunt introduse de vindecarea sa miraculoasă.

Observăm că împărăția lui Anticrist este descrisă prin tiparele din cartea Daniel. Dar mai sunt anumite teme din cartea Daniel care nu sunt reluate în Apocalipsa când ni se descrie împărăția lui Anticrist. Ce facem cu aceste teme neactualizate? Mai sunt ele relevante pentru vremea sfârșitului sau au fost valabile doar pentru perioada istorică a lui Antiohus Epifanes al IV-lea? Probabil vom încerca să răspundem la aceste întrebări când vom studia cartea Daniel. Când pun aceste întrebări am în minte în special prima parte a capitolului 11 din cartea Daniel, unde ni se prezintă în amănunt conflictul dintre împărăția seleuzilor (în zona Persiei) și cea ptolemeilor (Egiptul, și o vreme Palestina și Siria). Palestina este la granița dintre cele două împărății. Antiohus Epifanes este un împărat seleucid care invadează Egiptul. În acest context, profanează el Templul de la

Ierusalim. Conflictul dintre Seleuzici și Ptolemei rămâne el o paradigmă pentru vremea sfârșitului? Împărăția lui Anticrist va avea un oponent serios cu care se va război măcar o vreme? Nu știu exact dar ne putem aștepta ca și împărăția sa să facă războaie și mari cuceri ca toate fiarele descrise în cartea Daniel. În cele din urmă, de ce spune pământul în Apocalipsa 13: ***Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?*** Oare nu spune acest lucru tocmai după manifestarea puterii sale militare pe scena popoarelor? Păstrăm în minte aceste întrebări pentru momentul studierii cărții Daniel.

Fiara din pământ amăgește pământul să se închine fiarei dar și impune pământului închinarea la fiară. Ea amăgește pământul prin puterea semnelor. Pentru a impune închinarea la fiară, proorocul micninos folosește două elemente: icoana fiarei și semnul fiarei. Cine nu se închină icoanei fiarei este omorât. Icoana fiarei are suflare și ea operează în mod miraculos moartea celor care NU i se închină ei. Aici ne aducem aminte de Daniel capitolul 2 și de Daniel cap.6. Dar această armă nu este suficientă. Dacă unii se vor ascunde, și astfel nu vor putea fi forțați să se închine în fața icoanei fiarei? Dar cât timp te poți ascunde dacă nu poți cumpăra sau vinde nimic? O altă armă a proorocului mincinos este izolarea din circuitul economic: nimeni nu poate să vândă sau să cumpere fără a avea semnul fiarei. Deci fiara va construi un sistem economic foarte bine încheșat, pentru ca izolarea economică să constituie o amenințare reală. Capitolul 18 va relua această temă a economicului. El ne arată o economie mondială globalizată. Astfel, când cade Babilonul, economia popoarelor intră în colaps. Deci fiara instituie un sistem economic bine încheșat, dar și un supracontrol sufocant al schimburilor comerciale și tranzacțiilor economice. Practic nu poți trăi în afara acestui sistem. De asemenea, nu poți fenta sistemul. Iată alte trăsături importante ale împărăției fiarei. Aceste trăsături sunt specifice în primul rând Vestului. Imperiul Roman a instaurat astfel de măsuri economice. Pentru a depăși diferite crize a recurs și el la birocrăție, taxe și impozite exagerate, control sufocant asupra tuturor tranzacțiilor economice. Au fost prigoane imperiale care au interzis orice tranzacție economică celor care nu dețineau dovada că au adus jertfe împăratului. Practic dacă nu jertfeai împăratului nu primeai acel act, acea dovadă și fără ea nu puteai vinde și nu puteai cumpăra nimic. A fost efectiv o primă punere în practică a semnului 666 din Apocalipsa 13. Pe drept cuvânt acei creștini se puteau întreba dacă nu chiar trăiesc vremurile

sfârșitului? Lipsea totuși ceva: Împăratul Romei nu se declarase pe sine Dumnezeu în Templul de la Ierusalim care la vremea respectivă era dărâmat, după cum este și în ziua de azi. De asemenea lipseau și marile semne și minuni mincinoase din Apocalipsa 13. De asemenea Vestul nu fusese încă înglobat în întregime în Imperiul Roman. Dar aceste fapte din timpul prigoanelor imperiale ne arată că profeția cu semnul 666 este cât se poate de reală și se va împlini pe deplin la finalul istoriei.